

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po postu za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/2 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVI.

V Ljubljani, 25. vel. serpana 1893.

List 34.

Napredek.

Kristijanu je napredek to, kar človeka vodi k Bogu, k časni sreči in zveličanju. Kaj bi pomagalo človeku, ko bi ves svet z vsemi zakladi zlata in srebra pridobil, ko bi pa na svoji duši škodo terpel? Salomon je imel vso učenost, vsega blaga dosti; ni pa imel milosti božje: in kaj mu je pomagalo vse blago? Adamu so bile vse živali podložne, pa je zgubil milost božjo — in kaj mu je vse drugo hasnilo?

Ravno dandanes ceni svet čast za boga, vse hrepeni po premoženju in vživanju dobrot, čez vse se hvali naravoslovje, in to se zove napredek, olika, razsvitljenje. Svet ima tiste za mračnjake, ki umejo pravo nalogo življenja, ter poprej za dušo potem pa za telo skerbé. Kaj pomaga človeku, ki bi nosil krono Davidovo, če bi bil pa brezbožen kakor Antijoh: kaj koristi, ko bi posedel bogastvo Salomonovo, bil bi pa hudoben ko Jezabela; ko bi bil učen ko Jeronim, pa zloben ko Savel.

Le tisti zares napreduje, ki najpervo večno, božje išče in ki se potem še-le briga za telo, premoženje, čast in druge časne reči: on se ne zmeni za kratkoviden svet, ki ne pozna višjih idealov kot so posvetna čast, blago in prazne učenost. Svet pač večkrat ljudi premoti s svojim vnanjem sijajem in praznimi obljubami tako, da pozabijo na svojo neumerjočo dušo, na večnost, na natančno sodbo božjo. In taki zapeljani in zmoteni ljudje bi si radi svojo vest vtolažili ter radi verjamejo vsakemu, ki jim govori, da ni večnosti, ni sodbe in da je vera le za stare žene in slaboumne može ali nevedne lahkoživce. Taki posvetnjaki ponavljajo sto in stokrat rekoč: saj iz onega sveta še nobeden ni nazaj prišel;

vživajmo to življenje, kajti to znači prostega duha, to je napredek. Tukaj posvetnjaki ravnajo kakor tisti hudobneži, o katerih piše kralj Salomon: „Pridite pravijo oni in vživajmo pričujoče dobrote, poslužimo se hitro stvari še v mladosti. — Tergajmo rožice veselja, dokler ne zvenejo; nobena senožet naj ne bo, na kateri bi se naše razuzdanje ne sladilo. Nobeden med nami naj ne bo od našega razuzdanja odločen, da se bo povsod znalo, kako veseli smo bili, zakaj to je naš delež in odloček.“ (Mod. 2, 6—9.)

Napredek to je geslo sedanjega veka, ki se zove vek luči in razsvitljenja. Napredek, pravijo, je naš cilj in smoter. Človek bi na prvi hip mislil, koliko da ima ta beseda v sebi. Kajti, ako-le globokeje sežemo, vidimo, da v klubu vsem pripomočkom iz mnogih skušenj se ne moremo posebno hvaliti z napredkom.

Statistika nam pove, kako se umobolni množijo in je treba vedno bolnišnice povekšati, kako se širi razuzdanost zlasti v velikih mestih (n. pr. Hamburg, Budapest), kako ljudje čimdalje bolj lahkomišelnost postajajo, kako zvito človek svojega bližnjega odira in goljufava, kako se množé samomorji zlasti v kupčijskih krogih (žali Bog znaša število samomorov v Evropi na leto 50.000). Liberalci pa dokazujejo v svojih listih s historičnimi podatki, da je Neapel, odkar je vlada vpeljana, financijelno, politično, moralno, vednostno, tehnično, juridično in medicinično uničen. Liberalni listi sami pripoznavajo, da je Italija z Benedkami vred enako kakor Neapel propala. Enako govore listi o Franciji. Enako liberalno napredni listi govore o Bavarski, Prusiji, Avstriji, Ogerski, Turčiji. Kje je potem pravi napredek?

Največ napredka je najti v sladnostnem okusu, v pripravah za zložnost i. dr. V postra

skih rečeh svet napreduje, v glavnih rečeh pa silno zastaja: to vsak skuša, ki mnogo z ljudmi občuje, kateri potrebujejo veliko ljudi, kateri kot predpostavljen mora razne dolžnosti spolnovati. Tak ti bo povedal, kako malo ljudje mislijo, koliko jih je, ki vso svojo učenost iz liberalnih časnikov zajemajo. Znak sedanjega časa je: breznačelnost, nezanesljivost, lažnjivost, zanemarjanje vsih dolžnosti, brezbožnost, silno hrepenenje po vživanju, veliko se učiti, pa malo znati, — v teh rečeh je res velik napredek.

Vredno je vprašati se, kam pride družba po takem napredku v času in večnosti? kam bode ona zabredla? V neki družbi so prav prosto govorili o politiki; tako, da je kralj Danski posebno značilno izrazil se: Sedanja civilizacija je v iznajdbah novih uničevalnih strojev jako napredovala. Saj se v istem času ko fotograf palačo fotografira, mora ista razrušiti.

Modroversko kermilo zdrave omike.

O verskih skrivnostih.

(Konec tega oddelka.)

„Zakaj branite umu preiskovati skrivnosti?“ Tako nam očitajo nasprotniki. „Se li to ne pravi um ponižati, ako mu vелеvate verovati, česar ne razume?“ — Odgovor: Ne, marveč ga varujemo sramotne zmote. Kadar ga svarimo brez vodja napotiti se v neznane kraje, otmemo ga truda, kateri ne more imeti srečnega vspeha, ker njegovi radovednosti odtegnemo skrivnosti, katerih mu ni mogoče razumeti; ob enem pa mu varujemo njegove pravice, ker ga spodbujamo, da tehta in pretresuje razloge, kateri ga primorajo verjeti, kar se ne dá umeti. Mi ne tirjamo slepe podveržnosti, temuč operto na vérsko podlago. Hočemo celó, da nam je um vodnik, ki nas k veri napotuje; kajti ako nam ne more skrivnosti doognati, nam vsaj kaže veljavno oblast, kateri se mora vsak zdravo misleči človek podvreči in ji verjeti, ako neče neumen biti. Z eno besedo, um nas vodi k oblasti, ktero nam da uajti in njeno potrebnost čutiti;*) in oblast nas pripelje k veri. Um si obvaruje tedaj svoje pravo gledé kerščanske vere in nikakor ni odstavljen.

Prederznež je, kateri se loti s prešernim ver-tanjem razgrinjati sveto zagrinjalo, ktero krije skrivnosti; on oslepi skvečen od Božjega veličastva in pravične sodbe.**) Godi se mu, kakor nespametnemu, kateri se derzne zreti v poldnevno solnce in je ko oslepljen od svetlobe njegovih žarkov. Sabelij, Arij, Nestorij, nam svedočijo to

ostro resnico s svojim pogreznjenjem! Ponižna in udana vera bi ji: bila obvarovala brezna, v ktero jih je pogreznila netrezna zvedavost.**)

„O ti, ki z močjo vere stojiš, ne bodi prevzet, temuč boj se.**) Napuh je poderl tvoje prednike; naj te ponižnost obvaruje enake nesreče.

Tebi čast Marija!

Sonetni venec,

Zložil Vladimir.**)

I.

*Težavno jad je zase svoj nositi,
Kedar stotero dvomov dušo tlači.
Da slična v žitja morju je igrači,
Ki vali mečejo jo razboriti.*

*Tedaj ošabnost čela jej ne kiti,
Pogled boječ poguma več ne znači;
V bolesti vije se jednaka kači,
Da smrt ne strla bi žioljenja niti. —*

*Če v tebe val osode se zaganja,
Zaupno vnet pogled upri k Danici,
Pekoče ona v prah bolesti zmane.*

*Ošabnež tega noče pač spoznanja,
A svojej le veruje naj glavici:
Enkrat srce se v tugi vender gane!*

II.

*Enkrat srce se v tugi vender gane,
Naj tudi pno železni ga oklepi,
Naj vera kriva mu spoznanje slepi
Obetajoč slasti, neznane, znane.*

*Življenja kakor v truplu ni brez hrane,
Kot vsak zgubljen je brez poti na stepi,
Tako človeški nični so ukrepi,
Če iz neba ni pomoči poslane. —*

*Ljubezen koga sveta ne otaja
Jedinemu če rodna mati sini
Skrivnostne srčne želje razodane?*

*Zato najraje ljud Kraljici maja,
Ki se rode mu v srca globočini,
Bolesti vse razkrije, prej neznane.*

III.

*Bolesti vse razkrije prej neznane,
Pevaje v čast skrivnostni roži pesni,
Ki vsaki dan ob uri jej slocesni
Z molitvijo v nebo kipe ubrane.*

*Oči bliščijo v luči se solzane,
Pogledi v kip obračajo se resni,
Proseč za blagor dušni in telesni,
Proseč za drage, v zmote ukovane,*

*) Qui scrutator est majestatis, opprimetur a gloria. Prov. 26, 27.

**) Tu fide stas; noli altum sapere, sed time. Rom. 11, 20.

**) Ravno prav — med šmarnimi mašami; Marija naj plača Vr.

*) Ratio auctoritatem non deserit, cum consideratur, cui sit credendum. S. Aug.

Tedaj se **Deva Božja** jih raduje,
Potrpnno vzdihne vseh poslušna vroče,
Želeč bolesti zemske jim hladiti.

Trpina juč srce jej objokuje,
Usmiljeno mu celi rane žgoče,
In brž mu dnevi minejo srditi.

IV.

In brž mu dnevi minejo srditi,
Kedor korak svoj od zmotnjav obrne,
Da s potjo ga modrosti zopet strne,
Kjer mu **mogočna Deva** žitje štiti.

Podoben je poljani rodoviti,
Ki čuca jo nebo nevihte črne,
Ko se obzorje v temni plašč zagrne,
In bliska švigajo ognjene niti.

Oj srečen vsak, kdor modro si izbere
V pomoč **nebeško tolažnico** sveto;
Lahko je žitja pravo pot slediti.

Značaje svet pač šteje mnogotere,
A mnog slepi srce mu razodeto:
Češčen, kdor zna zaupanje ceniti.

V.

Češčen, kdor zna zaupanje ceniti,
Priatelj ko odkrije mu skrivnosti,
Proseč vesti naj težo mu oprosti,
Ki žolča toliko ga sili piti!

A mnogim v duši bližnjika odkriti
„Priateljem“ trpljenja ni zadosti,
Njegove izkoristijo slabosti,
Želeč še v večji ga prepad pahnuti.

Oj redek, h komur mir se zopet seli,
Razburjeno srce da mirno bije,
Mej svetom ki iskal je duši hrane!

Ne to, pri bližnjiku da rane celi
Za brata solza mi oko zalije:
A če premišljam, komu razodane!

VI.

A če premišljam, komu razodane
Največkrat neizkušeneč bolesti,
Pač rekel bi; naj le ga zlobnež pesti,
Ker sam brezmišlec ne spozna prekane.

Čemu či so pač ti razjokane,
Čemu nemir očitaš svojej vesti,
Če k sebi onega ne hčeš dovesti,
Ki naprej reši ude prikovane?

Srce naj bode bivališče božje,
Duh božji naj korak tvoj vedno vodi,
Da nikdar ob nesrečo ne zadene.

Marija v dvomih bodi ti orožje,
Le njej zaupaj vedno in povsodi
Srce trpeče najbolj svoje rane!

VII.

Srce trpeče, najbolj svoje rane
V molitvi pravi nosi nad oblake,

Kjer prošnje ne preslišijo nikake
Hiteč iz solz doline k njim poslani!

Kdo nebeščanov od trume zbrane
Pa bolj umeje zemske siromake,
Kot **mati sveta**, ki nekdanj jednake,
Pač hujše v prsih je nosila rane!?

Če mislim torej, komu bol bi tožil,
Serce zapiram rad zemljanom varno,
Da ne spozna ga neznačajnej zciti.

Saj, siromak, bi si bolest le množil,
Ko za tolažbo prosim milodarno:
Tedaj ti **Deva** si, v nebeškem sviti!

(Konec nast.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Z Iga. (Katoliška zavést.) Izredni časi imajo izredne potrebe, katere zahtevajo izrednega delovanja. Današnje dobo smemo imenovati nekako pripravljane na odločni boj med načeli kerščanskimi in protikerščanskimi. Hvala Bogu, da med Slovenci brezvértstvo nima onega pogubnega vpliva, kakor drugod. A tajiti ne moremo, da se tudi med Slovenci vsiluje (po liberalnih časopisih) brezverski duh; zato je treba delovati o pravem času, da se poživlja in prenavlja tudi v prihodnje katoliško prepričanje in katoliško življenje v vseh razdelkih slovenskega ljudstva. Treba je toraj, da na podlagi načel katoliške vere ostanemo zvesti sinovi svojemu Bogu in svojemu domu.

Pobožnost našega ljudstva nam spričuje, da živi med nami še vedno isto katoliško prepričanje, s katerim se je naš slovenski narod odkloval vsa stoletja, odkar je stopil v katoliško cerkev.

V naši fari smo tega se prepričali minuli praznik Marijinega vnebovzetja. Minulo je že 10 lét, odkar smo imeli v naši obširni fari sv. misijon, in od tega časa imajo možje vsako leto na Velki Šmarin svoj misijonski praznik (žene na mali Šmarin, dekleta na praznik Naše ljube Gospe, in fantje na praznik Jezusovega presv. Serca). Kakor vsako leto, tako so tudi letos možje naše fare na praznik Marijinega vnebovzetja prav mnogoštevilno pristopali k spovednici in k sv. obhajilu. Že popoldne pred praznikom bile so spovednice obdane od mož, in v praznik ko je sv. dnevu zvonilo ob 3eh zjutraj, čakali so že možje pred cerkvenimi durmi; pristopilo je samih mož na ta praznik k mizi Gospodovi ogromno število. Po prvi sveti maši smo imeli možje skupno sv. obhajilo, med katerim so pevci na koru prav lepo prepevali misijonske pesmi. Prečastiti gospod župnik so imeli pa prelep in ginljiv govor do mož, v katerem so z gorečnostjo razlagali evangeljske besede: Le eno je potrebno: „Da Bogu služimo in se zveličamo.“ Med drugim so povedali o sv. Pavlu puščavniku, kateri je, kakor nam sv. Hieronim pripoveduje, še le 16 lét star v daljno samoto se podal, da je tam daleč od svetá le na Boga in svoje zveličanje mislil, le za svoje zveličanje delal. Tako je živel celih 100 lét, ne da bi bil v tem času kaj od sveta slišal. Malo pred njegovo smertjo ga po božjem povelji obišče sv. Anton puščavnik. Sv. Pavel, ki tako

dolgo nobenega človeka vidil ni, popraša sv. Antona: kako se že na svetu godi? kaj ljudje delajo? Sv. Anton mu odgovori: Na svetu se še zmiraj godi kakor kedaj; ljudje večidel skerbé in se poté, da bi kakšen dobiček vjeli, da bi si premoženja nabrali, da bi prijaznost svojih višjih si pridobili, da bi kakšno pravdo dobro zveršili, da bi svoje otroke bogato omožili, oženili; hiše zidajo, telesu strežejo, dobro jedó in pijó, — to so njih opravki, na katere obračajo skoraj vse dni v letu.

Sv. Pavel na to globoko vzdihne in pravi: „O nespametni ljudje! ali nič ne pomislijo, da bodo morali svoj dan umreti?“

Ginjeni smo bili pri poslušanju božje besede. Res je, da ljudje dandanes preveč za časne reči skerbé, in pri tem na dušo svojo pozabijo; mnogi se tako obnašajo, kakor da bi bili le za ta svet vstvarjeni, in kakor da bi zmiraj tukaj ostali. Ne pomislijo, da smo le popotniki tukaj, ne mislijo, kaj nam je naš Izveličar od bogatega moža povedal. Le skerbimo za časne reči, le prizadevajmo se za časno blagostanje; toda le toliko, da zraven tega nebes ne zgubimo. Skerbimo najpred in najbolj za zveličanje, iščimo najpred božjega kraljestva in njegove pravice; saj vse časno nam bo odvzeto, zveličanje naše bo pa vekomaj ostalo.

Konečno naj še pripomnim, da take cerkvene svečanosti, prejemanje ss. zakramentov in podučljivi cerkveni govori prav močno poživljajo, vnemajo in uterdujejo katoliško zavest med nami.

Dve petdeset-letnici ob enem. Kar se redko kedaj doživí, veršilo se je, kakor smo zvedeli, pretekli Veliki Šmarin v Železnikih, namreč hkrati dve petdeset-letnici. Na predvečer Velikega Šmarina 1843 oglasile so se bile namreč pri večernicah vpervič v ondotni farni cerkvi nove orglje, katerih do takrat ni še imela, akoravno so si jih farani že dolga leta poprej serčno želeli. Sicer so se za novo, leta 1874 dodelano cerkev tudi orglje na novo predelale v tem, da so dobile velikosti cerkve primérno novo omaro in novo mehaniko, vstavilo pa se je v nje, poleg 8 novih, še poprejšnih 8 starih spremenov, ki nadaljujejo češčenje Božje. To je bila tedaj prva petdeset-letnica. — Z novimi orgljami ob istem času, t. j. na predvečer Vel. Šmarina 1843, nastopil je bil pa tudi svoje službovanje kot farni organist ondotni tedanji mladeniški rojak in sedanji učitelj gosp. Jož. Levičnik, katero opravilo še vedno zveršuje (in nadjamo se da ga v korist pridne občine še dalje bode zverševal.) In to bila je druga petdeset-letnica, obe ob enem. Taki dogodki so v zgodovini le redki, skoraj da posamezni in javaljne bo kedaj Železnikarjem kateri domačin kako službo še tako dolgo opravljal. (Pristavimo naj tudi še to, da je pesmica, katero smo v zadnjem listu „Danice“ natisnili, imela spričetka namen, da bi se bila na Veliki Šmarin po službi Božji na koru zapela, ker se ji je sostavil tudi napev. To se je bilo vendar opustilo).

Ker se pa naše čase obhajajo tudi razne druge obletnice: 10, 20, 30letnice itd., naj pové „Danica“ tudi še to, da je ravno letos minulo 40 let, odkar se je g. J. L. pridružil sopisateljem našega lista „Zgod. Danice“, in je nekaj pod pravim imenom, nekaj pa pod imeni Rodoljub Podratitovski, J. A. Laicus, Neduhoven in tudi pod čerkama R. P. napisal za naš list toliko, kakor noben drug zmed slovenskih

gg. učiteljev. Razvidno je to v vsih tečajih Daničinih od l. 1843—1893. Najbolj obširna sta bila spisa l. 1863: „Romanje k Sv. Kervi v zgornjem Gorotanu. V častilni spomin štiristoletnice slavne ljubljanske škofije,“ (16 nadaljevanj), in l. 1870: „Romanje v Marijino Celje“ (8 nadaljevanj.) Iz njegovega pèresa dobivala je „Danica“ mnogih lepih popisov razno-verstnih cerkvenih svečanosti, nekrologov, vmes tudi pesmic itd. — V družih svetovnih službah se dobí s štiridesetimi leti že popolni penzija, — J. L. pa pravi, da želi kot sotrudnik „Zg. Danice“ tudi še dalje služiti, ne „stillschweigend,“ kakor pravi nemški izraz, ampak po moči krepko. V to pomagaj Bog, zarad opešanih oči tudi na prošnjo sv. Lucije, in domovina z vredništvom vred je in ostane serčno hvaležna verlemu gospodu pisatelju in s celim srcem čestita ter želi, da bi še prav mnogo lét ostal ne le prav čverst pospeševalec častitljive službe božje z orgljanjem, temveč tudi enako čverst in priden dopisovalec našemu katoliškemu časniku, kakor dozdej skoz 40 lét! Živio!

Trata.*) (Spomini na č. gospoda župnika Frančiška Dolinarja.) — „Mortuos plango!“ — Kakor je znano bralcem „Zgodnje Danice“, umerli so 16. julija letošnjega leta na Trati nad Škofjo Loko prečastiti gospod zlatomašnik in župnik v pokoju, Frančišek Dolinar. Ker so bili blagi ranjki gospod tudi naročnik „Zgodnje Danice“ in ker so bili dalje zlasti tudi posebno navdušeni za veliko delo, kateremu žrtvuje ravno v. č. vrednik tega lista svoje preblogo življenje, navdušeni namreč za podporo revne šolske mladine, čimur lep dokaz je ravno poslednja volja gospodova, gotovo ne bode neumestno, ako ravno v tem listu priobčimo o sledečem vsaj malo čertic iz življenja ranjkega.

Rojeni so bili ranjki gospod 4. oktobra 1815 v Bukovji, kraj, ki se nahaja v loških hribih in pripada k mestne fare podružnici sv. Petra v Bodulah. Bili so sin poštene kmečke rodovine, katera je razen njih podala Cerkvi še dva vzorna duhovnika: prijateljem cerkvenega petja gotovo znanega skladatelja pok. Luka Dolinarja, ki je bil stric našemu gospodu, in Miklavža Dolinarja, duhovna goriške škofije, ki je pred nekaj leti umerl kot župnik v pokoju pod Šinkovim Turnom pri Vodichah in je bil bratranec gospoda Fr. Dolinarja. Šolali so se v Loki in pozneje v Ljubljani, kjer so tudi po doveršenih gimnazijskih študijah l. 1835 stopili v semenišče. Mašnik posvečeni so bili potem 5. avgusta 1839. In kot tak opravljali so svojo vzvišeno službo skoraj 50 let po raznih krajih: najpoprej bili kaplan v Cerkljah, v Velesovem, vipavskem Črnem Verhu, Hrenovicah, Kranjski gori, in Železnikih, od koder so se kot župnik preselili v Leskovicu, kjer so delovali blizu 18 lét in poslednjič še na Trato, kjer so zopet celih 17 let delovali, dokler jih ni konečno bolezen prisilila opustiti službo in stopiti v pokoj. Leta 1886 so namreč ranjki preboleli posebno hudo pljučnico. Dasi so potem zopet še precej okrevali, vendar terdni niso bili več. L. 1886 pa jih je še mertvoud zadel dvakrat, drugič ravno na Velikonočno nedeljo zjutraj med sv. mašo. Odslej pa niso več ozdraveli; v decembru tega leta morali so iti v pokoj v katerem so preživeli 7 let. Pač milo se je moralo storiti vsakemu, ki je tačas prišel v dotiko z gospodom in jih je poznal tudi še v prej-

*) Po neprijetnem naključju zakasnelo.

šnjih letih. Gospod, ki so bili poprej korenjak, kakoršnih ni veliko, ki so ob svojem času hkratu zamogli opravljati Trato, Leskovico in Lučine — in kedor te tri fare pozná, ve, da to ni malo! — ta gospod so bili sedaj od mertvouda zadeti v noge in na jezik. Hoditi niso več mogli veliko, a tudi govoriti ne! Vendar so vsaj toliko si še opomogli, da so skozi 4 leta, seveda z največjo silo in terpljenjem, skorej vsak dan še maševali. In 5. avgusta 1889 leta so čakali redko srečo, da so, spremljani od svojih prijateljev duhovnov, stopili kot zlatomašnik v svetišče Gospodovo in darovali sv. daritev. A zadnja 3 leta so opešali tako, da niti v cerkev niso več mogli. Sedeti in ležati — to je bilo vse, kar so še mogli! Terpeli pa so zlasti zadnje čase najhujše bolečine. A vse te bolečine, vse to veliko terpljenje so prenašali skozi celih 7 let s toliko občudovanjá vredno vdanostjo v božjo voljo, da jih celo oni, ki so bili z njimi v najožji dotiki, nikdar niso slišali le količkaj potožiti! 16. julija zvečer ob $\frac{3}{4}$ 6 pa so se po kratkem, a hudem smertnem boji, večkrat prevideni s ss. zakramenti, lepo in srečno pripravljani preselili v boljše življenje. (Konec nast.)

Dole pri Litiji, 15. avgusta. (Porcijunkulske zadeve.) Sprejmi, predraga Danica, tudi iz našega kraja prijazen pozdrav in veselo oznanilo! Dokončali smo v začetku tega mesca prelepo pobožnost „porcijunkuljskih odpustkov.“ Res, da se ta pobožnost po deželi le redkokrat kje obhaja, in ravno zato je pa ljudstvo iz bližnjih sosednjih in daljnih krajev, iz več kot 10 duhovnij sim prišlo se odpustkov vdeležiti. Pa tudi pomagat so prišli sosednji duhovni, ter so s spovedovanjem in pridigami to slovesnost prav zelo povikševali. Bile so tačas 3 pridige. V torek, 1. avg. popoldne, so imeli prelep govor gosp. kaplan iz Šent-Jurja, ki so sv. Franciška Serafinskega kazali kakor velikega izvoljenega božjega prijatelja, kateri je s svojimi tremi redovi na milijone živih ljudi otél pogubljenja s svojimi porcijunkulskimi pobožnostmi, še več duš iz vic rešil. Govor je bil tako prepričaven, da marsikteri, ki je le iz radovednosti prišel v cerkev, se je po pridigi vstopil med versto spovedencev, ter se tako vdeležil te prelepe pobožnosti.

Drugi dan zjutraj so imeli govor gosp. fajmošter s Primskovega, ki so govorili o pravem pripravljanju in očiščevanju vesti, kar je potrebno v zadobljenje ss. odpustkov ter prav živo dokazali, kaj je človeku treba storiti, ako se hoče vdeležiti ss. odpustkov, posebej porcijunkulskih odpustkov. Kaj je storiti, da bo ta na deželi tako redka pobožnost nam v prenovljenje in dušam v vicah v prid, in so še dostavili, kako prednost imajo porcijunkulski odpustki pred drugimi odpustki. Zlasti ginljivo je bilo priporočevanje, naj se spominjamo svojih velikokrat že pozabljenih ranjkih, in tudi ranjkih njegovih staršev, pred kratkim umerlega očeta.

Tretji govor so imeli Šentrupeški gospod fajmošter, ki so pa nam prav potem dušnem prenovljenju potrebo stanovitnosti prav živo in tudi s tako tehtnimi dokazi razkazvali, da je slehern obljubil sam pri sebi: od zdaj pač nobenega greha več; ker le tako nam bo ta pobožnost koristila, ako bomo spolnili, kar smo pri spovedi obljubili.

Bilo jih je, kakor sem zvedel iz gotovega vira, tisuč obhajanih, domačih in ptujih. O, kako lepa je

ta pobožnost! Le kar prehitro sta pretekla ta dva dneva toliko lepe pobožnosti, pa kakor slišim, ne za vselej; čast naš g. fajmošter so dobili to pravico le za sedem let in letos je bilo teh 7 zadnje leto.*) Le škoda, da ni te pobožnosti v več farah; koliko duš bi bilo iz vic rešenih. Zato izrečem v imenu cele fare: Bog povračuj našemu č. g. fajmoštru, ki so nam to slovesnost naklonili in tudi vsem drugim čč. gospodom, ki so jim pomagali te pobožnosti tako lepo izveršiti!

F. G.

Zlata maša na Gorenjskem. V Lescah je dne 21. avgusta obhajal zlato mašo ondodni župnik in duhovni svétnik, gospod Friderik Hudovernik. — Take slovesnosti so sicer povsod enake; vendar pa je ta zlata maša imela marsikaj posebnega. Perva posebnost je bila ta, da se je slovesnost veršila na delavnik, in zato je bilo mogoče, da so skoraj vsi duhovni obširne radoliške dekanije zraven prišli in je bilo razun zlatomašnika 31 gg. duhovnov pričujočih. Druga posebnost pa je bila ta, da je zlatomašniku pridigoval drugi zlatomašnik, milostni gospod prošt dr. Leonard Klofutar, ki je enako slovesnost obhajal na Veliko Gospojnico v ljubljanski stoljni cerkvi.

Pri tej priliki je bilo navzočim veselja napolnjeno serce, ko smo občudovali neizvedljiva pota božje previdnosti in dobrote. Milo se nam je storilo in marsiktero oko se je rosilo, ko smo videli častitljivega zlatomašnika pripognjenega sicer, pa vendar čversto in brez palice korakati proti cerkvi s šopkom suhih cvetic v roki, kterege je nosil pred 50. leti ravno ta dan kot novi mašnik v svojem rojstnem kraju, v bližnji Radolici. Oh, koliko spominov, veselih in žalostnih, mu je ta trenutek utegnulo stopiti pred oči; vse pa je vendar spremljevala zavest, da je vselej, v veselji in v žalosti, spolnoval voljo božjo kot zvest in natančen delavec v vinogradu Gospodovem. Pač je zamogel ta trenutek z mirno vestjo gledati nazaj, svest si, da je pol stoletja nadaljeval in posredoval Kristusovo odrešenje pri enem delu Gospodove čede. Brez dvoma mu je ta trenutek tudi upanje polnilo serce, da so prav mnogi po njegovem posredovanji prišli v nebesa, kjer se danes tudi tega dneva veselé, kakor je to prav lepo omenjal slavnostni gospod govornik.

Veselili so se tega dneva najbolj njegovi farani, verli Leščani, katerim je že blizu 28 let najboljši duhovni oče, svetovalec in tolažnik. Skušali so se tako rekoč med seboj, kako bi mu bolj primerno skazali svojo ljubezen in spoštovanje. Na predvečer so razsvetlili vas in jo okinčali z mnogimi mlaji in zastavami. Omislili pa so tudi prelep mašni plajšč za 230 gld., kterege so zlatomašniku v dar poklonili in kterege je imel pervikrat pri zlato maši. In dasi je bil delaven dan, in silnega dela na kupe, so vendar ta dan obhajali kot praznik in je bila sicer velika romarska cerkev skoraj polna. Nek dninar, kterege so k delu vabili, ni hotel iti, ampak je odgovoril, da ta dan ne bo delal, tudi če mu 5 ali 4 gld. ponujajo, samo da je mogel biti pričujoč pri cerkveni slav-

*) To pravico, zamorejo od višjih po gotovih pogojih dobiti tudi druge duhovnije, in mislimo, da tudi iztekle pravice se dajo obnoviti. Ustregel bi gotovo čč. gg. župnikom kak prijatelj iz reda sv. Franciška, ako bi blagovolil vso porcijunkulsko zadevo v „Danici“ bolj obširno pojasniti. Mislimo, da marsikje, ki so bolj oddaljeni od serafinskih samostanov, bi z veseljem prosili za zadevne pravice in storilo bi se veliko dobrega za žive in mertve.

nosti! Taka nehlinjena vdanost in sinovska ljubezen mora res sladiti večer življenja častitljivemu zlatomašniku. Pa se je res tudi vsestransko trudil za svojo čedo, ko jim ni le samo delil duhovne hrane, temuč jim tudi pomagal v telesnih potrebah, posebno v raznih boleznih s svojimi zdravili. Znano je, da je marsikterega rešil, kteremu so zdravniki rešitev že odpovedali, in marsikteri bi danes več ne živel, da mu ni on pomoči skazal.

Pa tudi mi duhovni sosedje in prijatelji zlatomašnikovi smo se veselili tega dneva in smo to veselje s tera pokazali, da smo skoraj polnoštevilno prihiteli iz vse radoliške dekanije skup. Saj se imamo zlatomašniku za marsikaj zahvaliti; saj je bil tudi nam vedno dober prijatelj, moder svetovalec in duhovni vodnik. Kolikorkrat smo ga obiskali, vselej nas je prijazno sprejel in vselej smo potolaženi in s polajšanim srcem šli od njega. V znamenje našega spoštovanja in hvaležne vdanosti smo mu izročili lepo spomenico, na katero smo se vsi navzoči podpisali.

Iz tega kratkega popisa pa je tudi razviditi, kako je naš slavljeneč povsod ljubljen in spoštovan. Dasi časti ni nikdar iskal, dasi je naj raje le na tihem in skrito dobro delal, mu vendar častna priznanja od vsih strani dohajajo. Pred dvema letoma so ga milostljivi knezoškof imenovali duhovnega svetnika in zdaj o priliki zlate maše so ga duhovni farani in sorodniki z voščili in čestitkami kar obsipali. Zato sklenem ta popis s serčno željo, da bi nam Bog častitljivega zlatomašnika v naše veselje in pomoč še mnogo let ohranil, in mislim, da govorim iz serca vsih, kateri ga poznajo, če rečem: Bog nam daj mnogo takih mož, kakoršen je duhovni svetnik in župnik v Lescah, zlatomašnik gospod Friderik Hudovertnik!

Na Dobrovi je 18. t. m., v petek popoldne ob 7ih umerl ondotni župnik č. g. Jernej Babnik. Rojen je bil pokojnik v Sori l. 1828. mašnik posvečen pa l. 1854. Obče priljubljeni, za Božjo in Marijino čast močno vnéti gospod je bil še posebej delaven za povzdignjenje božje poti Marije D. na Dobrovi, v ta namen je med drugim ondi napravil tudi altar Lurške Matere Božje, da bi romarji z večim veseljem obiskovali Dobrovo. Bil je zelo skerbni vsako leto posebno med šmarnimi mašami, da je naprosil gospodov za slovesne maše, pridiganje, spovedovanje, i. t. d.

Slovesen in spodbuden pogreb je bil v ponedeljek, 21. t. m., in bilo je pričujočih 22 gg. duhovnov, med njimi prelat dr. A. Čebašek in dekan J. Flis. Bog mu daj večni mir na priprošnje Marije Device Dobrovske!

Žaljna. Ni še bil Dobrovski v zemlji, že se je razglasilo, da tudi goreči župnik v Žaljini, čast. g. Lor. Urbanija je 20. t. m. umerl zjutraj ob 7ih. Rojen je bil v Moravčah l. 1830, posvečen l. 1860. Naj počiva v miru!

Iz Bosne Brežičani, kod Prjedora, 18. avgusta. Prosim ponižno, sprejmite milostno priloženi dopis „Opatija trapiška Marija-Zvezda v Bosni.“ (Op. pride prihodnjič. Vr.)

Praznik vnebovzetja presv. Device Marije smo prav slovesno in pobožno svetkovali. Ta Marijin dan začel se se je cerkveni Frančiškov III. red v tej novi

župniji. Pred veliko službo Božjo sprejemali so se v cerkvi sv. Jožefa. za sprejem dobro pripravljene mošje in žene, mladenči in dekleta v sv. III. red. Duhovno veselje veliko, hvala Bogu!

Sirotni dečki dobro napredujejo, dva smo oddali v god Velike Gospé v deški vstav Marije-Zvezde; dva bom spremil tje drugi teden; dva pa malo pozneje. Prošnje ustmene in pismene dohajajo iz več strani za sprejem ubozih dečkov.

Bog daj in Kraljica presv. rožnega venca pomagaj, da bi kmalo na novem posestvu zamogli toliko vsposobiti in prirediti, da bi sirotkov več zmožni bili sprejemati.

Ako Bog dade, do konca meseca septembra bo vsa opeka za novo cerkev sv. Jožefa v Prjedoru in za vstav in šole sirotnih deklic v Bihaču zgotovljena. Ko se to zgodi, odpadlo mi bo mnogo skerbí in trudov. Kamen za temelje cerkvi in zvoniku smo naročili, a denarjev še nimamo, da ga plačamo; no pa preden se nalomi, bo previdnost Božja že oskerbela po kojih dobrotnikih. Meni se vedno terdo godi; moram skerbeti za sirotke dečke, se zná, naj tesneje gre sedaj v početku in na prelazu.

Br. A. Marija.

Macedonija. (Misijonsko.) Dne 3. avgusta t. l. sem poslal v Solun 120 gld., katere so blagi dobrotniki po „Danici“ našemu slovenskemu rojaku za novo „kašto“ (misijonsko hišo) v Bulgariji darovali. Dne 8. avgusta — denarji so še le 11. ali 12. dospeli — se zahvaljuje za ves trud in pravi, da bo poterdilo in druga poročila poslal pozneje.

V svojem pismu med drugim pravi g. misijonar: „Če se za Bulgarijo kaj dobrega stori, koj se oglasi 199 vragov, ki nasprotujejo in dobro zatreti hočejo; dozdeva se mi pa, da je to dobro znamenje in upam, da se bližajo že boljši časi.“

Milostljivi gospod Mladenoff je te dni obiskoval (visitatio canonica) nekatere duhovnije zedinjenih Grekov — včeraj se je povernil in nam pravil, da se je 120 nezedinjenih družin oglasilo za katoliško Cerkev, — danes pa je dobil pismo, v katerem se bere še večje število, vzlasti po okrajinah „de Cavallo“ — ki želijo v katoliško Cerkev prestopiti. Gotovo bo tukaj s časom lepa žetev. Zato ponižno prosim, priporočajte me blagim dobrotnikom.“ K tem silo veselim poročilom naj pristavimo samo prošnjo za molitev, da brati Bulgari naj bi vsi k nam pristopili, in da naj k temu pomagamo tudi z darovi v prid ubozega misijona. Vr.

Romarske čertice.

(Dolje.)

Proti večeru poslovala sva se od novega svetišča ter korakala na postajo. Prenočila sva v Napulju, pozneje sošla se v pompejski dolini.

Hodeč drugo jutro po umazanih napuljskih ulicah, iskala sva cerkev sv. Pavla. — S. Paolo maggiore — kjer se hrani truplo sv. Andreja Avelina, pomočnika zoper naglo smert. želeč opraviti onda daritev sv. maše. Prijaznega lica nama je vsakdo rad pokazal uljco, ktere naj se derživa, da prideva do cilja. Tukaj je pa imel moj tovarš malo sitnosti. Niso ga hoteli pustiti k altarju, češ, da nima talarja.

kar se je pa na vse zadnje prezerlo, ker je romar. Kolikor nama je čas dovolil, ogledala sva si po sv. maši to in pa prelepo ter bogato z marmelnom obloženo nadškofijsko cerkev sv. Januvarja mučenca, kjer se nama je v kripti pod velikim altarjem pokazal sv. mučenca perst v počeščenje. Njegove kervi pa nisva mogla viditi, ker je v stranski kapeli pod ključem, ter se le nektere kratki v letu k javnemu počeščenju izpostavi. Odpeljala sva se na Belvedere, da si ogledava nepopisljivo lepo okolico. Kakor okolica, tako je krasan tudi kartuzijanski samostan, od koder sva na Belvederu gledala in občudovala mesto Napulj z njegovo okolico. Tako lepega samostana nisem še vidil svoj živni dan. Med predmeti, ki se v samostanu kažejo, zanimale so naju posebno lepe in prav velike jaslice, ki skoraj celo sobo napolnujejo. Tudi cerkev samostanska je silno lepa toda v nji se ne opravlja daritev sv. maše in v samostanu ne razlega se več sveta psalmodija. Leta 1866 pregnali so pobožne bele menihe ter porabili samostan za nekakov muzej in cerkev je z altarji vred zdaj le predmet — muzeja. Prav po liberalni šegi! Neka nevolja me je obšla, ko se nama je silil mlad spremljevalec hoteč nama razlagati altarje in lepe, s številkami zaznamovane ss. kipe in podobe na njih. Mislila sva si: dajte postavnim posestnikom nazaj, kar ste jim uzeli in ugrabili, ter sva se naglo odpeljala. Pomikaje se z Belvedera na postajo, peljala sva se mimo kraljevskega dvora. No, tukaj so prostorne ulice vendar lepo snažne in čiste, kakor se spodobi v velikem mestu. So pa tudi tukaj živahne. — Kasno zvečer bila sva zopet v Rimu, od koder sva se v društvu č. očeta kapucina iz Reke odpeljala v Asizi počastit truplo sv. očeta Frančiška, sv. Klare, ktere truplo se nestrohnjeno vidi za lepo železno ograjo v cerkvi, svetnici posvečeni, pa obiskat cerkvico Porcijunkula in vdeležit se ondi sv. odpustkov. Tukaj nama je P. Bernardin, rodom nemec iz Trevira, prijazno razkazal vse znamenitosti tega milostnega kraja. Sosebno naju je zanimala prestara cerkvica, posvečena prebl. Devici, Kraljici angeljev. To je svet, milostni kraj. Kakor je nekđaj pobožna Ana, klečeča pred sv. šotorom, sprosila od Boga pobožnega Samuela, tako je tukaj pobožna gospa Pika sprosila od Boga sina si sv. Frančiška, začetnika treh redov. Tukaj je sv. Frančišek veliko molil; tukaj je on slišal angelje prepevati; vstanovil je tukaj svoj red in sprosil je slavnoznani odpustek od samega Gospoda Jezusa, ki se mu je z brezmadežno Devico, Svojo Materjo, obdan od angeljev, na milostnem altarju prikazal. Cerkvica je taka, kakoršno je popravljenno zapustil sv. oče Frančišek. Pozneje se ni več popravljala; zrasla je pa nad njo, kakor tudi nad celico — zdaj kapelico, — kjer je sv. Frančišek svojo sv. dušo Bogu vernil, lepa, prostrana bazilika. Kako ta majhna, vendar po vsem svetu znana svetišča, nevidna roka Božja varuje, je nepobiten dokaz to, da sta ob času močnega potresa, ki je pred leti lepo baziliko nad njima silno poškodoval in ravno nad Porcijunkulo znatno porušil, ostala popolnoma neoskrunjena. V celici, zdaj kapeli sv. Frančiška, pokazal nama je prijazni P. Bernardin svetnikov konopec, s katerim je bil v življenji prepasan. Na njem se še dobro poznajo kaplje kervi, ki mu je kapala iz vtisnjenih rán. Na altarju je pobarvan svetnikov kip iz gipsa, ki predstavlja pristno podobo njegovo, posneto po

njem, ko je mertev ležal na parah. Kapelica ima privilegij, da se smé vsaki dan v njej maševati maša sv. Frančiška, kakor dne 4. oktobra. Tega dne pa ima o polnoči pontifikalno sv. mašo ml. škof. — Nemanj naju je zanimal neznaten vertec, kjer raste germ vertnice (gartrože) brez ternja. V neki zelo viharni noči imel je sv. Frančišek hude skušnjave. Hudobni duh ga je na vse kripnje terpinčil in mučil, naj odstopi vendar od ostrega, spokornega življenja. Ker ni mogel svetnik hude skušnjave nikakor premagati, vleže se neoblečen v imenovani takrat bodeči germ. In glej, peklenski ostudnež v hipu odstopi, vertnica rani svetnikovo truplo, zgubi pa ob enem svoje ostro ternje in postane gladka, kakor je gladka še danes. Na njenih listih pokažejo se pa vsako leto rudeči madeži, kakor bi bili listi s kervjo pokropljeni. P. Bernardin nama je dal nekaj teh listkov za spomin. — Vsaki dan pod večer gredó oo. frančiškani v procesiji pred Porcijunkulo, kjer s pobožnim ljudstvom odpojejo lavretanske litanije, katerim pridenejo na koncu verstice: „Tota pulchra es Maria“ — „vsa si lepa, o Marija!“ V cerkvi Porcijunkuli zamorejo se dobiti ss. odpuski vsaki dan in vsako uro v letu. — Tukaj moram še opomniti, da sva našla pri Porcijunkuli pod Asizom najbolj prijazne in najbolj postrežljive ljudi na vsem romanju. Kadar bi želel kateri slovenski romar obiskati ta milostni kraj, naj gre brez vse skerbi kar naravnost s postaje v „Hôtel Biagetti“ zraven bazilike. Našel bo ondi vljudne, prijazne in poštene ljudi. Od postaje do Hôtela je le tri minute hoditi. Ko bi tukaj slučajno prostora ne najdel, naj se potruži za par korakov naprej do „mesarja,“ kjer bo ravno tako sprejet in postrežen. (Konec nasl.)

O moj Bog in moje vse!

O moj Bog in moje vse!
Daj mi milost prosim Te:
Tebe vedno bolj spoznati,
Te Ti vsega darovati,
Da iskal bom Tebe le,
O moj Bog in moje vse!

O moj Bog in moje vse!
Serce nepokojno je,
Dokler v Tebi ne počiva,
Naj vse slasti svetne vživa,
Nikdar ne nasiti se.
O moj Bog in moje vse!

O moj Bog in moje vse!
Posvečujem Tebi se.
Naj vse misli, želje, djanja,
Služijo Ti brez nehanja;
Greha pa nikdar več ne,
O moj Bog in moje vse!

O moj Bog in moje vse!
K Tebi le želi serce.

O nevstvarjena lepota,
Ti neskončna vsa dobrota.
Tesno skleni saboj me,
O moj Bog in moje vse!

O moj Bog in moje vse!
Ker si vstvaril me za sé,
Daj mi srečno k Tebi priti
In na veke Te ljubiti,
Gledati v obličje Te,
O moj Bog in moje vse.

A. V.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad, in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Bolehna žena v nevarnosti, priporočena Jezusovemu presv. Sercu, brezmadežni M. D., sv. Frančišku in sv. Alojziju, da bi bila obvarovana nesreče ter bi srečno doveršila svoj križ. — Mož, zelo razburjen, da bi na prošnje M. D., sv. Antona in sv. Jožefa bil obvarovan kužljivega žganja in prišel k spoznanju. — Hči, svojeglavna, nevbogljiva itd., priporočena D. M., sv. Frančišku, sv. Alojziju in sv. Katarini za pravi um in pamet in da bi bila sprejeta ter ostala v omenjenemu kerščanskem odgojišču. — Da bi mervo in druge pridelke srečno spravili.

Zahvale.

Najiskrenejša zahvala Materi Božji in sv. Jožefu za prečudno pomoč v veliki nesreči. Hvaležna družina.

Brat je bil prav nevarno v glavi bolan; opravljala sem zanj 9dnevnicu na čast Materi B. in sv. Antonu in obljubila uslišanje po Danici razglasiti. Ker sem bila res uslišana, torej naznanjam najpriserenišo zahvalo Bogu, Mariji in sv. Antonu!

M. Fr.

Enkrat, že pred več leti, sem bila ozdravljena v obupljivo hudi boleznini na nogah in drugi pot se mi je srečno zversila pravda, ki sem mislila da je zgubljena. Obe milosti pa sem zadobila na priporočevanje k terpečemu Jezusu, čegar podoba je nekdanj stala ob sedanjem železnem mostu, zdaj pa je v cerkvi sv. Florijana, namreč, naš preljubi-Odrešenik, ogernjen v skerlatist plašč z zvezanimi rokami. Tam sem se priporočevala, tudi eno sv. mašo obljubila pri onem altari in da hočem uslišanje naznaniti po „Zgd. Danici,“ ter sem bila v obeh zadevah popolnoma uslišana kakor tudi moja sestra z enako boleznijo. Hvaljen bodi terpeči Jezus!

H. Breski.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. Prevzvišeni gospod knez in škof so se bili odpeljali na pokop sekovskega knezoškofa pn. dr. J. Zwerger-ja, ki je bil v soboto dopoldne, ter so se 20. t. m. zjutraj vernili iz Gradca v Ljub-

ljano in se berž opoldne odpeljali čez Koroško v Briksen na Tirolsko, da si zdravje vterdijo, kar Bog dodeli v polni meri na zveste prošnje dobrih vernikov.

Duhovne vaje za učiteljice, kakor je bilo že naznanjeno, se pričnó v uršulinskem samostanu v Ljubljani 3. septembra pod vodstvom č. o. Loinger-ja S. J., in sicer zvečer ob 6ih na angeljsko nedeljo; doveršile se bodo v četrtek zjutraj, 7. septembra. Gspdč. učiteljice, ki se želé vdeležiti, naj se oglašé še o pravem času, saj do konca avgusta pri čast. uršulinski gospej Materi Antoniji Murgelj. Slišimo, da se jih je oglasilo že lepo število domačih in od drugod. To je dobro znamenje in čast za katoliške učiteljice.

Za dijaško mizo. Po slavni c. kr. okrajni sodniji Škofjeloški nam je naznanjeno, da blagi pokoj. žup. v pokoju Fr. Dolinar je za naše dijake zapustil po svoji poslednji volji 50 gl., ktere bode izplačal glavni dedič Juri Dolinar.

Ko to z veseljem naznanimo, naj bodo ob enem naši blagi šolski mladenči opomnjeni, da naj pridno molijo za dobrotljivega pokojnega g. župn. Fr. Dolinarja, kakor sploh za naše žive in mrtve dobrotnike. Opominjani so bili dijaki in sploh šolski učenci, ko so nosili spričevala kazat, da naj o počitnicah tudi ob delavnikih kolikor je mogoče, hodijo k sv. maši, molijo za dobrotnike in naj povsod žive čedno in postavno. To bodi o tej priliki v novo zaterjeno. Potrebno je to toliko bolj, ker se bojimo, da se nam bo prihodnje šolsko leto ter do godilo, kajti večina jih je prosila še v prihodnje za pomoč; novih pa je prosilo kakih 20 že do zdaj, če ne še več. Dobrotnikov naših pa je v kratkem pomerlo veliko. Tedaj od kod pomoč za toliko potrebnih? ... Zanašamo se na stare prijatelje; pa je tudi nekdanjih naših že lepo število v duhovnem pastirstvu in po nekoliko v družih službah, katerim bodi naša dijaška miza prav živo priporočena.

Spreobrnjenje. Nedavno ustopil je v mestu Pantarenas v južni Ameriki tridesetleten protestant iz Berolina v katoliško cerkev. En dan prejel je pet zakramentov. Bil je kerščen, nato se je spovedal in obhajal, prejel je zakrament sv. birme in naposled še sv. zakona. Njegova mlada soproga je verla katoličanka. Bog blagoslovi obá in dodeli jima potrebno stanovitnost v dobrem!

Dobro ga je izplačal! Nekdo, ki rad mladini možgane meša, je rekel priprostemu učencu, da Bog ni svetá stvaril.

Učenec: Kdo pa ga je stvaril, gospod, ali moribiti Vi? ...

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: L. D. 40 kr.

Za sv. Detinstvo: Iz Boštanjja po čast. gosp. Al. Česareku 19 gl.

Za misijone: Po č. g. župniku Tom. Potočniku 1 gl.

Za sv. Očeta: J. P. po M. K. 50 gl.

Za afrikanske misijone: J. P. po P. K. 50 gl.